

Arrest

nr. 181 687 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. DEMEERSSEMAN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren op (...) in Al Elwiya (stad Bagdad). U bent een soenniet van Arabische origine. U woonde in de Tunis-wijk in de stad Bagdad.

Van 2011 tot mei 2015 hebt u als fotograaf voor diverse kranten gewerkt. U zorgde voor foto's bij artikelen. Deze artikels handelden over sportgelegenheden en algemeen nieuws. U hebt nooit bijgedragen aan artikels over politiek. Uw naam werd slechts één keer gepubliceerd.

Op 15 mei 2015 bent u verhuisd naar een huurwoning in de wijk Al Sleigh (stad Bagdad) omwille van verbouwingen in uw huis in de Tunis-wijk. Toen u op 11 juni 2015 van de fitness terugkwam naar uw huis in Al Sleigh zag u dat er graffiti op uw huis was aangebracht. Er werd geëist dat u moest stoppen

met uw werk, anders zou u een onbekend lot te wachten staan. U hebt hiervan de dag erna een aangifte gedaan bij de politie.

Op 20 juni 2015 is uw broer verdwenen. De dag erna hebben u en uw familie naar uw broer gezocht in de politiekantoren en ziekenhuizen. Op 26 juni 2015 heeft de politie u opgebeld met de melding dat men een lijk had gevonden. U en uw vriend hebben het lijk bij de politie geïdentificeerd als uw broer.

Eén dag of twee dagen na de begrafenisceremonie van uw broer werd u opgebeld. U werd telefonisch bedreigd met hetzelfde lot als uw broer. De dag erna werd u opnieuw opgebeld, maar hebt u de telefoon niet opgenomen. Twee of drie dagen later werd u een derde maal opgebeld. Ze hebben gezegd dat u moet stoppen met uw werk als journalist. U hebt deze dreigementen niet gemeld bij de politie.

Op 7 juli 2015 hebt u Irak verlaten. Na een reis van ongeveer een maand, bent u op 9 augustus 2015 in België aangekomen, waar u op 11 augustus 2015 asiel hebt aangevraagd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: uw nationaliteitsbewijs (d.d. 02/11/2000), uw identiteitskaart (d.d. 08/01/2014), de overlijdensakte van uw broer (d.d. 27/06/2015), uw lidkaart van de Iraq Journalist Union (d.d. 15/05/2011), twee badges met betrekking tot uw werk als journalist (zonder afgiftedatum), drie studentenkaarten met betrekking tot uw opleiding bij de University of Arabic Academics (zonder afgiftedatum), uw stageaanvraag van de Arab Academics University (d.d. 09/05/2015), uw deelnamebewijs van een redactionele training van Al Iraqia Economic Journalist (d.d. 08/07/2012), een editie van de krant Al Rasid Al Mostakil waarin een artikel van u staat (d.d. 15/05/2011). Daarnaast legt u kopieën neer van volgende documenten: uw aangifte bij de politie (d.d. 12/06/2015), uw rantsoenkaart (d.d. 24/11/2013), de nationaliteitsbewijzen van uw ouders (d.d. 06/11/1990; d.d. 11/12/1991), de identiteitskaarten van uw ouders (d.d. 09/09/2007; d.d. 17/02/2011), het nationaliteitsbewijs van uw broer (d.d. 20/11/2014), de identiteitskaart van uw broer (d.d. 20/11/2014) en uw woonstkaart (d.d. 02/02/2011).

Bij terugkeer naar Irak vreest u vermoord te worden door de moordenaars van uw broer omwille van uw activiteiten in de media.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u inroept.

Uw verklaringen over de graffiti op de muur van uw huis kunnen niet overtuigen. De boodschap was dat u moest stoppen met uw werk als journalist, anders zou u een onbekende toekomst hebben. U was al eerder verwittigd. Gevraagd of u al eerder bedreigd was, antwoordt u echter negatief (CGVS, p. 16). Dat de graffiti op uw huis melding maakt van eerdere verwittigingen, terwijl u nooit eerder een bedreiging of waarschuwing hebt ontvangen, is weinig aannemelijk. Dit ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien was u op het moment van de graffiti al enige tijd gestopt met uw werk als journalist vanwege de renovatiewerken aan uw huis (CGVS, p.17, p. 20). Dat u met bedreigingen aangemaand zou worden uw werk stop te zetten, terwijl u feitelijk al gestopt was met uw werk als journalist is evenmin plausibel. Ook hierdoor wordt de overtuigingskracht van uw verklaringen aangetast.

Verder is uw reactie op de graffiti niet plausibel. Gevraagd of uw burens iets hebben gezien, antwoordt u dat niemand naar u toe is gekomen om iets te zeggen. Er wordt u gevraagd of u zich bij de burens hebt geïnformeerd. U zegt dat u dat niet hebt gedaan. U had immers niet veel contact met uw burens omdat u nieuw was in de wijk (CGVS, p. 17). Dat u niet hebt geprobeerd om op een eenvoudige manier meer te weten te komen over de graffiti is niet aannemelijk. Geconfronteerd met het feit dat het weinig aannemelijk is dat u geen informatie bij de burens hebt ingewonnen, zegt u dat ze het u toch niet zouden vertellen omdat ze misschien bang zijn (CGVS, p. 17). Deze opmerking klaart niet op voldoende wijze uit waarom u niet eens geprobeerd hebt om informatie in te winnen bij uw burens. Dit gebrek aan interesse vermindert de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast ondergraven uw verklaringen over uw aangifte bij de politie de overtuigingskracht van uw beweringen. Gevraagd naar wat u hoopte te bereiken met uw aangifte, zegt u dat u bedreigd was en dat de politie zo op de hoogte was van de bedreiging. U verklaart dat de politie in Irak niets doet en enkel genoteerd heeft wat u hebt gezegd (CGVS, p.17). U zegt enerzijds dat de politie in Irak niets doet, maar anderzijds doet u wel een aangifte. Dat is niet overtuigend. Geconfronteerd met dit gegeven, verklaart u dat het belangrijk is om zoiets te doen want het ging om een bedreiging (CGVS, p. 17). U kan echter niet uitklaren waarom u zoveel belang hechtte aan deze aangifte. Dat ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van uw beweringen, maar doet eveneens vermoeden dat het document dat u neerlegt louter is opgesteld met het oog op uw asielaanvraag, wat de bewijswaarde ervan vermindert. Hoe dan ook legt u enkel een kopie neer van uw aangifte bij de politie. De authenticiteit van dit stuk kan

zo niet nagegaan worden. Gevraagd waar de originele aangifte is, antwoordt u dat deze bij uw familie is in Irak. De reden dat u deze bij uw familie heeft gelaten is zodat zij hun inboedel terug kunnen verhuizen van Al Sleigh naar Hai Tunis. U maakt op geen enkele manier duidelijk waarom uw familie deze politieaangifte nodig heeft om hun inboedel te kunnen verhuizen (CGVS, p. 14). Dat u nalaat het originele stuk voor te leggen, zonder hiervoor een valabele verschoningsgrond aan te brengen, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen. Ook uw relaas over de ontvoering en de dood van uw broer overtuigt niet. Zo verklaart u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u één dag na de verdwijning van uw broer wist dat hij ontvoerd was (vragenlijst CGVS, nr. 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS vertelt u echter dat u na één dag uw broer ging zoeken in de ziekenhuizen en de politiekantoren omdat u niet wist wat er met hem was gebeurd. U dacht dat uw broer misschien een ongeval had gehad (CGVS, p.18). Dat uw verklaringen die u op de DVZ hebt afgelegd niet overeenkomen met uw verklaringen van op het CGVS, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw.

De overtuigingskracht van uw beweringen wordt nog verder verminderd doordat u bij de politie u nooit hebt geïnformeerd of de politie de moordenaars van uw broer heeft gevonden. U gaat naar de politie als er graffiti op uw huis wordt gevonden. U verwittigt opnieuw de politie wanneer uw broer vermist is. Dat u zich dan niet informeert over de moordenaars van uw broer bij de politie is niet aannemelijk. Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen geschaad.

Ook uw bewering dat de dood van uw broer verband houdt met uw werkzaamheden als journalist is niet overtuigend. Zo beweert u dat degene die uw broer gedood heeft, zeker dezelfde persoon is als de degene die de graffiti op uw huis gespoten hebben. Gevraagd hoe u dat weet, zegt u dat tijdens de dreigtelefoons u verteld werd, dat ze uw broer hadden gedood en dat ze u ook weten te vinden (CGVS, p. 19). Later beweert u dat dezelfde personen u ook via de telefoon bedreigden om te stoppen met uw werk (CGVS, p.20). Dat uw broer vermoord werd omwille van uw werk als journalist of om u onder druk te zetten om te stoppen met uw werk is niet aannemelijk, aangezien u toen al enige tijd niet meer actief was als journalist (CGVS, p. 17; p. 20).

Verder zijn ook uw verklaringen over de dreigtelefoons niet geloofwaardig. Zo zegt dat u tot driemaal toe gebeld werd om u druk op u te zetten om te stoppen met uw werk als journalist (CGVS p. 15; p. 19; p.20). De graffiti werd aangebracht op 11 juni 2015 (CGVS, p. 15), de eerste dreigtelefoon kwam op 1 of 2 juli 2015 (CGVS, p. 19). Daarvoor hebt u echter verklaard dat u al voordat de graffiti werd aangebracht een tijdje niet meer had gewerkt als journalist (CGVS, p. 17). Dat u alsnog bedreigd werd om te stoppen met uw werk als journalist op een moment dat u al feitelijk gestopt was, is niet aannemelijk. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u tijdelijk was gestopt, maar dat u geen ontslag had genomen (CGVS, p. 20). Dat antwoord kan de aangehaalde onaannemelijkheid niet uitklaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven aangetast. Nog gevraagd naar de reden dat u geen ontslag nam, zegt u dat u niet meer naar uw werk ging. U bent gewoon uit Irak vertrokken (CGVS, p. 20-21). U wordt erop gewezen dat u ook telefonisch ontslag had kunnen nemen. U antwoordt dat u daar niet aan gedacht had (CGVS, p. 22). Gezien de problemen die uw activiteiten als journalist zouden veroorzaakt hebben, is het niet aannemelijk dat u er niet aan hebt gedacht om ontslag te nemen. De overtuigingskracht van uw beweringen wordt nog verder aangetast doordat u eerst verklaart geen ontslag te hebben genomen omdat u niet meer op uw werk kwam, en daarna verklaart geen ontslag te hebben genomen omdat u er niet aan had gedacht. U slaagt er niet in een coherent verhaal te brengen. Ook dit ondergraaft de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Omwille van al de hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Uw bewering dat u werkzaam was in de media volstaat niet om in uwen hoofde een vrees voor vervolging (zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie), noch een reëel risico op ernstige schade (in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet) aannemelijk te maken. Het CGVS ontkent niet dat journalisten en andere personen die in de media tewerkgesteld zijn een verhoogd risico kunnen lopen in Irak. In die zin sluit het CGVS zich aan bij de richtlijnen van UNHCR (UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq, dd. 31/05/2012, p. 20). Daarin wordt echter benadrukt dat de nood aan bescherming afhankelijk is van geval tot geval. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto moet aantonen, blijft bijgevolg noodzakelijk.

U hebt uw vrees echter niet aannemelijk gemaakt. Hierboven werd al gesteld dat de vervolgingsfeiten die u inroept niet geloofwaardig zijn. Bovendien hebt u zelfs tijdens uw gehoor meermaals duidelijk verklaard dat u niet over politiek geschreven hebt (CGVS, p. 9; p. 11; p. 16). In het kader van uw journalistieke opleiding hebt u met uw medestudenten een schoolkrantje opgericht. Voor dit krantje had

u een artikel geschreven dat handelde over de gangbare kledingstijl van uw school (CGVS, p. 9). Alleen bij dit artikel werd uw naam gepubliceerd (CGVS, p. 12). U legt dit artikel ook neer. Dit artikel bevestigt dat uw journalistische activiteiten zich beperkten tot niet-politieke aangelegenheden. Het zijn, zo blijkt uit de richtlijnen van het UNHCR, echter voornamelijk journalisten die kritisch staan ten opzichte van het regime en de milities die een risico lopen. Daarbij komt dat u zelf nooit problemen hebt gehad omwille van uw beroep toen u uw job nog uitoefende. Omwille van al deze redenen moet het CGVS besluiten dat u geen nood aan bescherming aannemelijk hebt gemaakt.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw identiteitsdocumenten en die van uw familie, uw woonstkaart en uw rantsoenkaart ondersteunen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, herkomst en nationaliteit. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Uw badges en opleidingscertificaten kunnen hoogstens uw relaas over uw activiteiten als fotograaf en over uw opleiding als journalist ondersteunen. Ook dit staat niet ter discussie. Van de overlijdensakte van uw broer legt u enkel een kopie neer, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Rekening houdend met de actuele situatie in Irak waar nagmaakte documenten van officiële instanties gemakkelijk te verkrijgen zijn (cfr. COI focus: Irak: Corruptie en documentfraude), kan ook dit document uw relaas niet ondersteunen. Documenten hebben in het kader van een asielaanvraag immers enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval

op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept is toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat haar verklaringen over de graffiti op de muur van haar huis niet kunnen overtuigen, kaart verzoekende partij aan dat de boodschap geenszins stelde dat zij reeds verwittigd zou zijn. De boodschap op de muur was: 'stop met uw werk als journalist, anders kent u een onbekende toekomst. De verwittiger heeft gelijk.'. De laatste zinssnede van de boodschap werd evenwel door de tolk verkeerd geïnterpreteerd. Daarnaast benadrukt verzoekende partij nog dat zij niet definitief gestopt was met haar werk als journalist, maar slechts tijdelijk omwille van de renovatiewerken aan haar huis. Zij had op het ogenblik van de bedreiging nog steeds de hoedanigheid van journalist/fotograaf en had de intentie om haar werk te hervatten na de verbouwingen.

2.2.4.2. De Raad meent vooreerst dat verzoekende partij geenszins aantoont dat haar verklaringen over wat de boodschap inhield verkeerd werden vertaald. Immers werden haar verklaringen tot tweemaal toe vertaald als 'we hebben jou al verwittigd' en werd nadien nog aan verzoekende partij gevraagd of zij dan al eerdere dreigingen ontvangen had "*Als ze zeiden we hebben jou al verwittigd*", waarbij verzoekende partij naliet de *protection officer* te corrigeren en aan te geven dat ze dit geenszins hadden gezegd (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 14/04/2016, p. 16). Evenmin duidt verzoekende partij *in concreto* aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling haar verklaringen op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Haar bewering dat haar verklaringen desbetreffend verkeerd werden vertaald kan dan ook geenszins overtuigen en de motivering in de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat de graffiti op haar huis melding maakt van eerdere verwittigingen, terwijl zij nooit eerder een bedreiging of waarschuwing heeft ontvangen, blijft dan ook onverminderd overeind.

Waar verzoekende partij onderstreept dat zij slechts tijdelijk gestopt was met haar werk als journalist en de intentie had om haar werk te hervatten na de verbouwingen, merkt de Raad evenwel op dat het geenszins logisch is dat verzoekende partij bedreigd wordt met de boodschap om te stoppen met haar werk als journalist op het moment dat zij al enige tijd gestopt was met haar werk als journalist vanwege de renovatiewerken aan haar huis (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 14/04/2016,

p. 17). Dat zij nadien haar werk dacht te hervatten, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij op dat moment al enige tijd feitelijk niet meer als journalist werkte.

2.2.5.1. Waar verwerende partij het opmerkelijk acht dat zij niet geïnformeerd heeft naar de graffiti bij de burens, duidt verzoekende partij erop dat zij nog niet lang in de wijk woonde en de burens dan ook niet kende. Gelet op het wantrouwen dat heerst tussen de burgers omwille van de huidige omstandigheden, kan van haar niet verwacht worden dat zij zich hierover zou zijn gaan informeren bij mensen waarvan zij de achtergrond niet kent. Bovendien zijn mensen bang om dergelijke zaken te vertellen, uit vrees om door de ouders bestraft te worden.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het betoog van verzoekende partij waarom zij niet bij de burens geïnformeerd heeft niet kan overtuigen. Uit haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt weliswaar dat zij nog niet lang in de wijk woonde en de mensen er niet goed kende, doch blijkt anderzijds uit haar verklaringen niet dat zij de mensen in haar wijk zou wantrouwen (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 14/04/2016, p. 17). Dat verzoekende partij ervan uitgaat dat de mensen toch niets zouden zeggen want "*Misschien zijn ze bang*" (gehoorverslag CGVS d.d. 14/04/2016, p. 17) volstaat niet om te verklaren waarom verzoekende partij zelfs niet geprobeerd heeft om meer te weten te komen over de graffiti bij de mensen in haar buurt. Dergelijke desinteresse ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.6.1. Waar verwerende partij het niet overtuigend acht dat verzoekende partij enerzijds stelt dat de politie in Irak niets doet en anderzijds toch een aangifte indiende, en verder vaststelt dat verzoekende partij niet kan verklaren waarom zij belang hechtte aan deze aangifte, stelt verzoekende partij dat, hoewel zij wist dat de politie niets zou doen, zij het toch belangrijk vond om ze op de hoogte te brengen van dit feit voor het geval er zich nog incidenten zouden voordoen. Indien de politie dan toch zou besluiten om te handelen, zou de politie op de hoogte zijn van het begin van haar problemen. Wat betreft het gegeven dat zij slechts een kopie van de aangifte neerlegt, herhaalt verzoekende partij dat haar familieleden het origineel nodig hadden bij hun verhuis. Immers, om een inboedel te verhuizen en zonder problemen de controlepost(en) te passeren, heeft men in Bagdad een speciaal document van de politie nodig, een soort toelating om te verhuizen. Haar familie kon dergelijk toelatingsdocument om te verhuizen slechts bekomen mits het voorleggen van de politieaangifte. Hieruit blijkt immers een bedreiging, waardoor haar familie een geldige reden had om te verhuizen. Ook had haar familie de politieaangifte nodig om geld te kunnen ontvangen als compensatie voor de dood van hun zoon als martelaar. Zij dienden hiertoe twee documenten voor te leggen: de politieaangifte en het bewijs van overlijden van haar broer.

2.2.6.2. De Raad treedt verwerende partij vooreerst bij in de motivering dat de verklaringen van verzoekende partij over haar aangifte bij de politie van de graffiti niet kunnen overtuigen. Immers ziet de Raad niet in waarom verzoekende partij de moeite zou nemen een aangifte te doen als de politie in Irak toch niets doet, zoals zij verklaart (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 14/04/2016, p. 17). Met de uitleg dat zij dit belangrijk vond omdat het ging om een bedreiging en dat zij dit gedaan heeft voor het geval er zich nog incidenten zouden voordoen en de politie zo op de hoogte zou zijn van het begin van haar problemen, klaart zij niet uit waarom zij zoveel belang hechtte aan deze aangifte gelet op haar verklaring dat de politie in Irak toch niets doet. Verwerende partij besluit dan ook terecht dat deze vaststelling niet alleen de geloofwaardigheid van de beweringen van verzoekende partij ondermijnt, maar eveneens doet vermoeden dat de politieaangifte dat zij neerlegt louter is opgesteld met het oog op haar asielaanvraag, wat de bewijswaarde ervan aantast.

Verder kan de uitleg van verzoekende partij waarom zij de originele versie van de politieaangifte niet kan aanbrengen allesbehalve overtuigen. Dat men in Bagdad om een inboedel te verhuizen een toelatingsdocument nodig heeft betreft vooreerst een blote bewering die verzoekende partij op geen enkele manier staft met objectieve informatie. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat haar familie slechts tijdelijk naar een huurhuis in de al Sleigh wijk verhuisd was teneinde hun huis in de Hay Tunis wijk te renoveren. De Raad ziet dan ook niet in waarom het feit dat zij na de renovatie terug wilden keren naar hun huis op zich niet reeds zou volstaan als reden waarom de inboedel (terug) verhuisd moest worden. Dat zij hun inboedel pas zouden kunnen verhuizen – naar *nota bene* het huis waar zij steeds hebben gewoond en dat zij slechts tijdelijk verlaten hebben om het te renoveren – mits een bewijs van het feit dat zij bedreigd werden in hun huurhuis, is dan ook niet plausibel. De opmerking dat haar ouders de politieaangifte nodig hadden om een compensatie voor de dood van hun zoon aan te vragen komt evenmin overtuigend over. Vooreerst werd deze reden nergens door verzoekende partij

tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangehaald. Bovendien ziet de Raad niet in waarom het voorleggen van de overlijdensakte van hun zoon hiertoe niet zou volstaan, daar hierin vermeld staat dat haar broer overleden is omwille van martelingen.

2.2.7.1. Wat betreft de motivering van verwerende partij dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij zich bij de politie niet heeft geïnformeerd over de moordenaars van haar broer, merkt verzoekende partij op dat zij erg aangeslagen was door de dood van haar broer, veel schrik had om hetzelfde lot te ondergaan en bijgevolg niet meer buiten kwam. Anderzijds meende zij dat de politie hen wel zou contacteren indien er meer nieuws zou zijn, daar de politie hen ook had opgebeld toen het lichaam van haar broer gevonden was.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat redelijkerwijs verwacht mag worden dat verzoekende partij meer interesse zou betonen om te weten te komen wie haar broer had gedood, temeer daar zij ervan uitging dat dit dezelfde personen waren die haar reeds eerder bedreigden en waarvan zij de identiteit nog niet achterhaald had. Het doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas dat zij bij de politie nooit heeft geïnformeerd of zij de moordenaars van haar broer hebben gevonden. Dat zij op een dergelijk passieve wijze zou wachten op meer nieuws van de politie getuigt van weinig interesse in de zaak en is geenszins geloofwaardig indien haar broer werkelijk vermoord werd omwille van haar werkzaamheden als journalist. Dat zij niet meer buiten kwam na de dood van haar broer, volstaat evenmin als afdoende verklaring voor het zich dienaangaande niet informeren, daar verzoekende partij ook telefonisch contact had kunnen opnemen met de politie.

2.2.8.1. In verband met de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal in verband met de verdwijning van haar broer, betoogt verzoekende partij dat haar verklaringen geenszins tegenstrijdig zijn, maar elkaar aanvullen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij na één dag te weten dat haar broer ontvoerd was. Zij was tot dit besluit gekomen na haar zoektocht diezelfde dag. Dit komt overeen met haar verklaring op het Commissariaat-generaal dat zij na één dag zoeken ervan uitging dat haar broer ontvoerd was. Voor de zoektocht naar haar broer (op 21 juni) dacht zij dat haar broer een ongeval had gehad, maar na deze zoektocht wist zij dat een ongeval uitgesloten was en dat haar broer wel ontvoerd moest zijn.

2.2.8.2. De Raad stelt echter vast dat door verzoekende partij nergens tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangegeven werd dat zij na één dag zoeken naar haar broer ervan uitging dat hij ontvoerd was. Zij verklaarde louter dat zij na één dag haar broer ging zoeken in de ziekenhuizen en de politiekantoren omdat zij niet wist wat er met hem was gebeurd. Ze wist na de verdwijning van haar broer niet dat hij ontvoerd was en dacht dat hij een ongeval had gehad (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 14/04/2016, p. 18). Deze verklaringen zijn dan ook tegenstrijdig met haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze na één dag wisten dat haar broer ontvoerd was (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). De uitleg in haar verzoekschrift dat zij voor haar zoektocht nog dacht dat haar broer een ongeval had gehad doch na haar zoektocht ervan uitging dat haar broer ontvoerd was, omdat ze hem niet hadden gevonden, betreft dan ook een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Immers gaf verzoekende partij tijdens haar gehoor nergens aan dat zij er na haar zoektocht van uitging dat haar broer ontvoerd was en blijkt verder uit haar verklaringen dat haar zoektocht niet meer duidelijkheid had gebracht over de reden waarom haar broer verdwenen was. Het is dan ook minstens eigenaardig te noemen dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat zij één dag na de verdwijning van haar broer wist dat hij ontvoerd was, terwijl uit haar latere verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt dat zij op dat moment nog geen enkele concrete aanwijzing had dat dit inderdaad het geval was en dat zij er eerst nog vanuit ging dat hij een ongeval had gehad.

2.2.9.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er een verband is tussen de dood van haar broer en haar werkzaamheden als journalist, oppert verzoekende partij dat haar werkzaamheden als journalist duidelijk werden aangehaald zowel bij de schriftelijke bedreiging – de graffiti – als bij de latere mondelinge bedreigingen na de begrafenis van haar broer. Er is dan ook een duidelijke link. Verzoekende partij herhaalt dat zij haar werkzaamheden als journalist slechts tijdelijk had gestopt en de intentie had haar werk te hervatten na de verbouwingen aan haar huis. Zij had ten tijde van de bedreigingen dan ook nog steeds de hoedanigheid van journalist. Verder is het gelet op de omstandigheden volstrekt aannemelijk dat zij er niet aan gedacht heeft om op

officiële wijze ontslag te nemen. Zij was immers aangeslagen door de dood van haar broer en durfde nog nauwelijks buiten te komen.

2.2.9.2. De Raad herhaalt evenwel dat het gegeven dat verzoekende partij slechts tijdelijk gestopt was met haar werk als journalist en van plan was haar werkzaamheden te hervatten na de werken aan haar huis geen afbreuk doet aan het gegeven dat verzoekende partij reeds gedurende enige tijd geen journalistieke activiteiten meer had uitgeoefend. Gezien verzoekende partij op dat moment feitelijk gestopt was met haar werk als journalist, is het geenszins logisch dat haar broer vermoord zou zijn geweest omwille van haar werk als journalist of om haar onder druk te zetten om te stoppen met haar werk.

Dat zij bovendien in deze context 'er niet aan gedacht zou hebben' om officieel ontslag te nemen, is geenszins plausibel. Immers beweert verzoekende partij zelf dat zij nog steeds bedreigd werd precies omdat zij nog geen officieel ontslag had genomen en zij slechts tijdelijk met haar werk als journalist was gestopt (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 14/04/2016, p. 20). Verder herhaalt de Raad de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij ook telefonisch ontslag had kunnen nemen, waardoor haar uitleg dat zij nog nauwelijks buiten durfde te komen evenmin soelaas biedt. Daarnaast bemerkt de Raad nog dat door verwerende partij tevens werd opgemerkt dat verzoekende partij uiteenlopende redenen aanvoert voor het feit dat zij geen ontslag had genomen: eerst verklaart zij geen ontslag te hebben genomen omdat zij niet meer op haar werk kwam om daarna te verklaren dat zij er niet aan had gedacht. Deze vastgestelde incoherentie wordt met bovenstaand verweer op geen enkele manier weerlegd, doch eerder bevestigd.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

2.2.12. Ter terechtzitting worden door verzoekende partij nog de originele versie van de reeds eerder door haar bijgebrachte politieaangifte en een psychologisch attest d.d. 16 oktober 2016 neergelegd. Door verzoekende partij werd eerder al als bijlage bij haar verzoekschrift een vertaling van de politieaangifte gevoegd (bijlage 3). De Raad is evenwel van oordeel dat deze documenten niet van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft de politieaangifte, wijst de Raad er vooreerst op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Tevens doet het thans neerleggen van de originele versie van dit document geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de reden waarom zij dit document niet ten tijde van haar gehoor op het Commissariaat-generaal kon neerleggen (zie punt 2.2.6.2.). Ten slotte merkt de Raad op dat de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook relatief is, gelet op het gegeven dat documenten in Irak makkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn (zie "COI Focus" betreffende "Irak. Corruptie en documentenfraude" d.d. 8 maart 2016 (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 3)).

Inzake het psychologisch attest d.d. 16 oktober 2016 dat verzoekende partij bijbrengt, bemerkt de Raad vooreerst dat noch door verzoekende partij noch door haar raadsman tijdens het gehoor van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal enige opmerking werd gemaakt aangaande eventuele psychologische problemen in hoofde van verzoekende partij die haar zouden verhinderen haar relaas op een coherente en consistente wijze uiteen te zetten (administratief dossier, stuk 6). Ook in haar verzoekschrift wordt nergens opgemerkt dat de vaststellingen van verwerende partij verklaard kunnen worden door psychologische problemen in hoofde van verzoekende partij. Verzoekende partij verduidelijkt evenmin in haar aanvullende nota wat zij wil aantonen met dit psychologisch attest. Hoe dan ook, in zoverre verzoekende partij hiermee wil aantonen dat voormelde vaststellingen te wijten zijn

aan haar psychologische toestand, stelt de Raad vast dat uit het attest louter blijkt dat zij te kampen heeft met psychische problemen doch niet dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. In het attest wordt weliswaar melding gemaakt dat er mogelijk sprake is van een posttraumatische stressstoornis (*“je retiens l’hypothèse d’un état de stress post-traumatique (...)”*), doch blijkt uit het attest geen duidelijke diagnose van posttraumatische stressstoornis waardoor uit het attest dan ook niet opgemaakt kan worden dat verzoekende partij hieraan lijdt. Verder duidt de Raad er nog op dat dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar psychische problemen opliep. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

2.2.13. De middelen, in zover zij betrekking hebben op de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van deze wet worden aangenomen.

2.2.14. In het kader van de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet wordt door verzoekende partij in haar verzoekschrift kritiek geuit op de wijze waarop de informatie in de *“COI Focus”* betreffende *“Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* van 31 maart 2016 door verwerende partij geïnterpreteerd wordt. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad het *“Second report of the Secretary-General pursuant to paragraph 7 of resolution 2233 (2015)”* van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties d.d. 26 januari 2016 en het *“Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 1 May – 31 October 2015”* van het OHCHR en UNAMI d.d. 5 januari 2016 (bijlagen 4 en 5). Daarnaast brengt zij nog een internetartikel aan betreffende de zware aanslag in de wijk Karrada op 3 juli 2016 (bijlage 6 van het verzoekschrift). In de aanvullende nota die door verzoekende partij ter terechtzitting werd neergelegd wordt door verzoekende partij kritiek geuit op *“de nota’s van de CGVS mbt de situatie in Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder van 23 juni 2016 alsook van deze van 12 augustus en 16 augustus”* en de besluiten die hieruit getrokken worden. Als bijlage bij deze aanvullende nota voegt verzoekende partij nog een aantal bijdragen van de blog *Musings on Iraq* van 5 september 2016, 21 september 2016, 5 oktober 2016 en 10 oktober 2016 (bijlage 1-4 van de aanvullende nota) en een artikel d.d. 1 januari 2016 van de website *Iraq Body Count* omtrent de veiligheidssituatie in Irak in het jaar 2015 (bijlage 5 van de aanvullende nota). Ten slotte brengt verzoekende partij nog een lijst aan van het aantal veiligheidsincidenten in de verschillende regio's in Irak tijdens de maanden augustus, september en begin oktober 2016 (bijlage 6 van de aanvullende nota).

De Raad stelt vast dat door verwerende partij per aanvullende nota recentere informatie aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad wordt bijgebracht, met name de *“COI Focus”* betreffende *“Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 23 juni 2016. De Raad stelt evenwel vast dat verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst naar de *“COI Focus”* betreffende *“Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016”* van 12 augustus 2016, waaruit zou moeten blijken dat sinds de ontwikkelingen in de periode juni-augustus 2016 de aard en het patroon van geweld in Bagdad niet fundamenteel gewijzigd is. Deze informatie ontbreekt evenwel en werd door verwerende partij, in tegenstelling tot wat deze stelt in haar aanvullende nota (*“waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier”*), niet bijgebracht. De Raad bevindt zich aldus niet in de mogelijkheid, middels de devolutieve werking van het beroep, om de nood aan internationale bescherming als voorzien in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet te beoordelen. Het ontbreekt de Raad aan wezenlijke elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De bestreden beslissing dient, voor wat betreft het luik inzake artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, derhalve in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De beslissing van 10 juni 2016 wordt vernietigd voor zover zij de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus weigert met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Artikel 4

De zaak wordt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT